

Ποῖς εἰρήνην, πατριώτη,
μπορεῖ σήμερα ν' ἀκούσῃ;
ποῖς εἰρήνην τραγουδᾷ;

Νὰ καὶ Ζηλανδοὶ καὶ Σκώτοι,
καταφθάει καὶ Λεφουὶ
μέσ' ἀπὸ τὸν Καναδά.

Π.— Μ' ἀπελπίζεις, Φασουλῆ,
μ' ὅσα νέα φλυαρεῖς.

Φ.— Τρεῖς ἄλλοι σου, τρεῖς ἄλλοι,
ἀν εἰρήνην καρτερεῖς.

Π.— Ἔχω πληρεῖ, χλεμπονάρη,
καὶ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ,
κί' ἔπου τοίχος καὶ ντοβάρη
τὸ κεφάλι μου κτυπῶ.

Φ.— Κτύπα τὸ σὰν δὲν βαρθεῖσαι, κτύπα τὸ νὰ μαλακώσῃ,
κτύπα τὸ νὰ βάλῃ γῆρσι.

Π.— Πότε δὲν θὰ βλέπω γύρω τοῦ πολέμου χασαπατῆ
καὶ τὸν Ὑπερ καὶ τὸν Βιοτοῦλα δὲν θὰ τοὺς ἀκούω πιά;

Φ.— Ἴσως τέλος νὰ δοθῇ ἴσους πολέμους μετὰ χρόνους
ὅταν γέροντας ἴδῃς τοὺς θηλάζοντας ἔγγονους.

Π.— Φασουλῆ, μοῦ φέρνεις ζάλη,
Φασουλῆ, θὰ μὲ τρελλάνῃς...

Φ.— Πόλεμο κί' οἱ παπαγάλοι
τραγουδοῦν τῆς Κεϊλάνης.

Πιθανὸν μὲ τὸν καιρὸ,
Περικλέτο κουτομῶνι,
νᾶμπουν μέσ' σ'τὸ χορδ
τοῦ πολέμου κί' Ἐσοκμῶσι.

Π.— Ὅσο πᾶς, βρε Φασουλῆ,
μ' ἀπελπίζεις πῶς πολὺ.

Φ.— Θάρρος θάρρος, πατριώτη,
μὴ ρωτᾷς κανένα μάγον
καὶ κανένα Τειροσίαν.

Ἴσως ἔλθουν κί' Ὅττεντότσι
καὶ πληθὺς ἀνθρωποφάγων
ἀπὸ τὴν Πολυνησίαν.

Π.— Σῶπα πιά, βρε τραγογίνη,
καὶ μοῦ πῆρες τὸ μιάλο...

Φ.— Τί φυλαῖς θάλλθουν καὶ γένη
ἀπὸ γῆ κί' ἀπὸ γιάλο.

Καὶ μοῦ λένα πῶς μετ' ἄλλων
θὰ κατέλθῃ, Περικλέτο,

κί' ἕνα πληθὺς Καννιβάλων
κᾶν τοῦ χρόνου κᾶν κα' φέτο.

Π.— Φρίξεν οὐρανὸν καὶ γῆ,
κί' ἂν μᾶς ἔλθουν κί' ἐδῶ πέρα,
ποῖα φρίκη!... σὰν φαγί
θὰ μᾶς τρώνει νύκτα μέρα.

Φ.— Ἴσως καὶ Κινέζων σμῆνος
'στὸν ἀγῶν' ἀναμιχθῇ,
Ἴσως κί' ὁ Τοῖν Τοῖν ἐκείνος
μετὰ τῆς Ἀντάντ ταχθῇ.

Ἴσως σταίουν κί' ὁ θεὸς Πέλοϊ
ἕνα πληθὺς τέρατα,
Ἴσως ἕμος καὶ διαβόλοι
νᾶλθουν με κέρατα
μέσ' ἀπὸ τὰ πέρατα.

Τί σὲ μελεῖ, κουτεντέ μου,
γιὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου;
Γιὰτί τόσος κοιτετός;
γιὰτί θλίψεις νεφέλη;
ὁ φευτόκοσμος αὐτός
ἄς σκοτώνεται σὰν θέλη.

Ὁ καθεὶς ἀπέντης εἶναι, Παρικλέτο στραβοκάνη,
καὶ πολέμους νὰ κηρύττῃ καὶ τὸ γοῦστο του νὰ κᾶνῃ.
Μήπως τάχατε ἔσθεῖς; μήπως χάνεις αἷμα στάλα;
μήπως σκάζῃ κί' ἐδῶ τ' ἐρα νέου πυροβόλου μπάλα;
μήπως πέφτῃ ἑαφνικά καμμιὰ μπέμπη ἀεροπλάνων
στὸ πτολεῖθρον αὐτὸ τῶν κλεινῶν Ἰοστεφάνων;

Ἡ Πατρίς μας ἡσυχάζει
δίχως πύρινη ματιά,
καὶ σὺ κάνε μόνο χάξι
μὲ τὴν γύρω μας φωτιά.

Ὅποιος θέλει σκοταμοῦς
κί' θανάτους καὶ λιμούς,
ἄς σκοτώνεται σὰν βιάξῃ,
ἄς παθαίνει κί' ἄς λιμώττῃ,
κί' ἄς τὸν ρίχνουν πᾶς καὶ λάξ
κατὰ γῆς, βρε πατριώτη.

Ἡφαρίνεσθε τοῦ Φασουλῆ 'στὸν βλάμη του τὸν προσφιλεῖ.

Π.— Τοῦ κάκου, Φασουλῆ, ρωτῶ τὸ ἕνα καὶ τὸν ἄλλο
πότε θὰ πάψῃ τὸ κακὸ τοῦ κόσμου τὸ μεγάλο,
τοῦ κάκου πνεύματα καλῶ τῶν προφητῶν πολλακίς.
Φ.— Μὴ φαίνεσαι βλακέντιος καὶ κουφιοκεφαλᾶκης.

**Ευξάνος με Βουλγάρους φορτωμένος
κ' ὁ «Π» ασουλῆς σ'τά γέλοζα λιγωμένους.**

Μὴ σὰν ἐμβρόντητος κυττᾶ,
κί' ὄσους προφήτας κί' ἄν' ῥωτᾶς
καὶ μάγους καὶ Χαλδαίους
ἀληθινὰ σπουδαίους,
μὰ δὲν θ' ἀκούης τίποτα, εὐλένις κουτομόγια,
παρὰ μόνῃα λόγια.

Π. — Περνοῦν ἐμπρὸς σ'τὰ μάτια μου Δραγόνοι καὶ Κοζᾶ-
Φ. — Πολλὰς φορὰς ἐρώτησα κί' ἐγὼ τὸ τραπέζικι: [κοι.
πότα θὰ λείψ' ἢ φοβερὴ τοῦ χαλασοῦ τρομάρα,
ὁμῶς καὶ τοῦτο, Περικλῆ, τέπιας βουβαμάρα.

Γιὰ τοῦτο στέλιζε καὶ σὺ μὲ δάφνας τοὺς κροτάφους
καὶ σὺχναζε σὲ θέατρα καὶ κινηματογράφους,
ἐπίπλωνε καὶ σ'τὸ Σύνταγμα καὶ κάτω σ'τὴν Ὁμόνοια,
κί' ἂν σὲ πειράζουν κάποτε πολεμικὰ δαιμόνια,
ἐξέρριξέ τα, Περικλῆ, μὲ ἔφορικισμοὺς προχείρους
νὰ πᾶνε σ'τῶν Γαδαρηῶν τοὺς ἀκαθάρτους χοίρους.

Γιὰ ξέναις ἐννοιαῖς μὴ' ῥωτᾶς,
γιὰ ξένους πόνους μὴν πονῆς,
καὶ μὴ μετέωρος πετᾶς
σὲ κόσμους πολεμομανεῖς.

Σὺ τὴν οὐδετερότητα νυχθημερὸν κοπᾶνα,
ἐδῶ καθ' ἑλ' ἀκίλθυνα πετοῦν τάρεπλάνα,
καὶ μόνον ταυτοκίνητα τρέμεις κουτανιάδη,
καὶ γὰρ ψυχᾶς προΐαψαν ἰφθίμους εἰς τὸν Ἄδη.

Μὴ γιὰ ξένους ἀνησῶχει,
μὴ σὲ μέλη γιὰ τὴν τύχη
ξένης ἀνθρωπότητος.

Πρῶτ', ἑράδου, μεσημέρι,
τὸ γουθὶ τὸ γουδεχέρι
τῆς οὐδετερότητος.

Π. — Πάψε πρὶν σὲ μπαγλαρώσω.
Φ. — Μὴ ποσὼς ἀδημονῆς
κί' ἂν κυττᾶς κάθε τόσο
νὰρχωνται κί' ὁμογενεῖς
δ'φεις ἐλασεινῆς.

Κί' ἂν μᾶς ἤλθαν καραβάνια κί' ἂν μᾶς ἔλθουν κί' ἄλλ' ἀκό-
καὶ μὲ πρόσφυγας γεμίσουν τῆς Ἀθῆνας ἑλ' οἱ δρόμοι, [μὴ
ἔχει τὸ Κουβέρνο γρῶσα
καὶ γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα.

Κί' ἐγὼ, φίλε μου, τὴν στάσιον
τοῦ Δευτέρη τὴν ἐγκρίνω,
καὶ πρὸς ἀσφαλείας δράσιον
πάντα θὰ τὸν παροτρῶνω.

Καὶ σὰν ἄλλος Ἰσοκράτης πρὸς Δημόνικον κί' ἐγὼ
θὰ τοῦ κάνω παρανίσαις καὶ θὰ τὸν καθοδηγῶ
σ'τὴν ὁδὸν τὴν οὐδετέραν,
τὴν πασιῶν ἀσφαλεστέραν.

Μή και σύ, βρε Περικλέτο, δυστυχίας ένθουμο,
κι' εύρου πάντα μετ' έμου
και μετ' έλων τών έν τέλει
άνουδώνως άσφαλη
και γιά μ'άς έπιωφελή
συγερών πολέμων τέλη.

Τήν ύγειαν σου μή φθείρης,
μήν κουράζεις τό μαλαλό σου,
κι' όλοένα σάν Φακίρης
κύτταζε τόν άφαλό σου.

Με τών άλλων τών ίδρώτα
νά κερδίζεις πάντ' άκόπως,
και νά μένης σάν και πρώτα
εύτυχής έμφαλοσκόπος.

Με πήγαινε και' στή Βουλή, προσφιλοστάτη κάρα,
όπου τά Νομοσχέδια τά κουβαλούν με κάρρα.
Συζήτησις και πόλεμος ρητόρων εύφραδών,
βλέπεις τά Νομοσχέδια νά πέφτουν βροχηδόν,
και νά πηγαίνεις νά τάκούς συχνά με τήν κυρία σου,
γιατί σ' έκείνα μοναχά θά βρης τήν σωτηρία σου.

Έστου νέου Διομήδη τά πλούτη νά πιστεύεις,
έν τούτοις όμως μάθε πρό πάντων νά νηστεύεις.
Προσπάθει τό στομάγι· νά τώχης νηστικό,
συνείθισε ν' άντέχεις σέ χρόνους συμφορές,
κάνε καμμία βόλτα κι' άπό τό Κεντρικό
νά μάθεις άν μας ήλθε τών Γάλλων ό παράς.

Κι' άν ήλθε τι χαρά μας..
κανένα δέν ψηφάμε,
κι' έμεις με τόν παρά μας
θά πιούμε και θά φάμε.

Μή σέ γελοίων και σαχλών προσέχεις χλευασμοός
και τρώφα σέ Πιτσούνηδων προϋπολογισμοός.
Αύτά σου λέω, Περικλή, νά κάνης έπως κι' άλλοι,
άν θέλεις νάχης ήσυχο τό κλοδείο σου κεφάλι.

II — Δέν θά με νοιάξει για φρικτά πολέμων γεγονότα,
κι' έγώ θά κάνω, Φασουλή,
κάθε δική σου συμβουλή
άφου σέ δαίρω πρώτα.

Διάφορα μηνύματα είδος τηλεγραφήματα.

Ήμέρα μία δέν περνά χωρίς κι' ή Βουλγαρία
ουδέτερότητ' άστυράν' στόν κόμονό νά κηρύξει,
ήμέρα τώρα δέν περνά χωρίς σάν πριν άγρία
με τος Κομητατζήδες της τά δόντια νά μας τρίξει.

Ήμέρα μία δέν περνά
χωρίς νά μας τάρ άξυ,

και' στήν όφήλιον τρανά
τά δάκια της νά κρέξει.

Ήμέρα μία δέν περνά χωρίς νά μιάς είπη
ποιά θέλει και δέν θέλει,
και νά πηδά στουπί
σέ μπαρουτούς βαρέλι.

Και φωνάζει και φωνάζει πώς ένόπλιος ουδέτερος
κατά πάντα θ' άπομείνει
στού πολέμου τό καμίνι,
κι' άπ' έδώ κι' έκει της λένε τήν κακή ψυχρή της μέρα.

Ουδέτερος έσφουζ,
και σάν πριν άρειμανία
εσφουζέει και λυσάει
θέλω τήν Μακεδονία.

Κάθε μέρα διαλαλεί
σέ Φραγκιά κι' Άνατολή
κάστανα πώς δέν χαρίζει.

Κι' έπως λένε τούτοις κι' άλλοι
της κλεινης' Άρπουδας πάλι
παλαμήδα της μυρζέει.

Και της Άνταντ οι σύμμαχοι μ'άς συμβουλεύουν τώρα
πρέπει και σεις νά κάνετε' στούς γείτονας σας δώρα.
Γενναία παραχώρησις κι' εκ μέρους σας άς γίνη,
ανάγκη σάν ουδέτεροι ν' άνταμιφθοδν κι' έκείνοι.
Κι' έμεις τούς Άρκουδιάρηδες πολύ τούς συμπάθουμε
και νά τούς συμβιβάσωμε μαζί σας προσπαθούμε.

Άλλά δέν συμβιβάζονται χωρίς άνταμιθην,
και μ'άς γυρεύουν τά και τά
και βάζουνε εσφονητά,
κι' άπλόνουν τά εσράδια των' στού έξίφους τήν λαθήν.

Και τούτοι' στόν άγώνα μας συντρέχουν ουδέτερος,
κι' έλάτε δώστε τους και οσέσ έποιο ζήτησον μέρος,
γιατί, καθώς τό βλέπατε, τούς έπισας μανία
και δέν' μπορούν νά ζήσουνε χωρίς Μακεδονία.

Έκείνη πάλι σήμερα' ακρωφώθηκε' στόν νού τους
κι' άς γίνη παραχώρησις κι' εκ μέρους σας σέ τούτους,
κι' έμεις θά σάς άφήσωμεν καθ' άπαντα τόν χρόνον
νά κατοικήτ' εύδαίμονες τήν γήν τών Παρθενώνων.

Με τέτοιαις γλύκαις λιγερή μ'άς κάνουν πατινάδα
και της' Άνταντ οι σύμμαχοι, κι' αύγή δέν έσημάνει
χωρίς ουδέτερότητα νά σκούς ή φιλενάδα,
πούχει παντού συμπάθειαις και μπαρμπα' στήν Κορώνη.

Και στούς Βουλγάρους άμοιδή,
έμπρός, παιδιά, κι' εδών έδοι.
Ουδέτεροι καιροσκοπούν με τόσην έντιμότητα,
κι' οι νέοι μας οι γείτονες
τών πριν γείτονων κρείττονες
τόν Νικόλη μας' ζάλλισαν με τήν ουδέτερότητα.